డూటీ

ఎంత చెడిపోయిన ఆడదయినా పైట జార్చి పదిమందిలోనూ ఎవర్నీ రమ్మని అడగదు. ఈ సుశీలలూ, మేరీలు, సుల్తానాలు వీళ్లంతా ప్రాస్టిట్యూట్స్. అయితే కేసులు మాత్రం అబద్ధం. ఇలాంటి కేసులు సంవత్సరానికి ఇన్ని పెట్టాలని పోలీసుల రూల్స్.

పర్సులో మాత్రమే పెట్టేది - అందరికీ, ఇచ్చేది - అయితే డబ్బు కాకపోతే...

"బూడిద" అనేసి కాఫీ కలపడానికి వంటింట్లోకి బైల్దేరేను.

మా చిన్నల్లుడు తుళ్ళిపడ్డాడు.

చిన్నది నవ్వబోయి దగ్గింది.

చిన్నిగాడు మాత్రం వాళ్ళ నాన్న మీదికి వంగి పర్సులోకి తొంగి చూస్తున్నాడు.

వెధవాత్బతా వీడూను.

వట్టి ఫూల్ అంతా తండ్రి పోలిక.

నేను మళ్ళీ కాఫీ పట్టుకొచ్చేసరికి ఎటెన్షన్లో నిల్చున్న సైనికుల్లా నిల్చున్నారు అందరూ. అందరి చేతుల్లోనూ చిన్న చిన్న పొట్లాలున్నాయి. అవి ఏటంబాంబులన్నంత భయంగానూ, భద్రంగానూ పట్టుకున్నారు వాళ్ళు.

"...అంచేత మీరు వీటిని ఏ పరిస్థితుల్లోనూ కింద పెట్టకూడదు. మీ పర్సుల్లోనో, హేండు బేగుల్లోనో పెట్టుకోండి...ఏమిటి చిన్నా నీ సందేహం? పర్సులేక పోతేనో అనా? అందుకే నువ్వు టెన్తు క్లాసు రెండేళ్ళు చదివేవు. రాగిదో, వెండిదో తావేజు చేయించుకుని చేతికి కట్టుకో"...అంటున్నారు మావారు.

నేను కాఫీ ఆయనకిస్తూ "ఏమిట్రా?" అన్నాను జనాంతికంగా.

"ఏంలేదు. నేను నీలాగా గొప్పవాణ్ని కాను గదా మరి. ఏదో సామాన్యమానవుణ్ని అంచేత పాపం ఎవరో మహానుభావుడు విభూది ఇస్తేనూ...పిల్లలకిస్తున్నాను అంతే" ఆయనే జవాబు చెప్పేరు.

ఈయనకీ పిచ్చి ఎప్పుడు పోతుందో? "అదేలెండి. రోడ్డు మీదుంటే రాయి. గుళ్ళో ఉంటే దేవుడు. నాలాంటి వాళ్ళిస్తే బూడిద. మహాత్ములు యిస్తే విభూది" అన్నాను.

"ఎవరి వెర్రి వాళ్ళకానందం" వేదాంతం వెళ్ళబుచ్చారు.

"మరే – పక్కవాళ్ళకి అనర్థం కానంత వరకు" నా ఉవాచ.

ఇదేదో మతకలహానికి దారితీస్తుందనుకున్న మా పిల్లలూ, అల్లుళ్ళూ అంతా లోపలికి జారేసేరు.

మత కలహం అయ్యేదో లేదో, కాని ఈలోగా నారాయణరావు గారొచ్చేరు, "ఎప్పుడొచ్చేరు గురువుగారూ" అంటూ,

"ఏదీ...ఇప్పుడే...యింకా స్నానం (యిదీ అచ్చు తప్పుకాదు) అదీ చెయ్యలేదు. వొళ్ళంతా రోడ్డులా ఉంది..."

నేను నారాయణరావుగారికి కాఫీ తేవడానికి మళ్ళీ లోపలికి వెళ్ళేను. తిరిగి వచ్చేసరికి "రావే, అమ్మడూ, దా...దా. ..(హమ్మయ్య. నా అవసరం పడిందన్నమాట) కూర్చో..."

నారాయణరావుగారికి కాఫీ యిచ్చేసి మరో కుర్చీలో కూలబడ్డాను.

"...పాపం! మన నారాయణరావు గారికి ఏవో ప్రాబ్లమ్స్ ఉన్నాయట. అఫ్‌కోర్స్ లేని దెవరికనుకో...అయినా మన జ్యోతిష్యుడు శాస్త్రిగార్ని ఓసారి కన్సల్టు చెయ్యమంటున్నాను...అదుగో...అలా సుపీరియర్ నవ్వు మాత్రం నవ్వకు...నాకు మహా చికాకు. ఏదో ఎవరి చాదస్తాలు వాళ్ళవి...నాకు లీవు లేదు కదా. అంచేత ఇదిగో ఈయన్ని నీకు అప్పగిస్తున్నాను. వీలైనంత వేగం అమలాపురం తీసికెళ్ళు...నేనే వెళ్ళేవాణ్ణి కాని చూస్తున్నావు కదా, చచ్చిపోదామన్నా క్షణం తీరిక లేదు. మరింక నువ్వు వెళ్ళక తప్పదు. పైగా మీ ఫ్రెండు దగ్గర నాల్రోజులు సరదాగా ఉండిరావచ్చు..." సిగరెట్టు కోసం ఆగేరు.

నిజం చెప్పాలంటే అమలాపురం వెళ్ళడం నాకూ యిష్టమే. అక్కడ డాక్టరు సత్యవతిగారు, ఆవిడ అక్క అన్నపూర్ణగారు నేనంటే ప్రాణం పెడతారు. అయితే ఆ ఊరు వెళ్ళాలని ఎంత కోరిక ఉన్నా ఆ ప్రయాణం తల్చుకుంటే అంత భయం.

ముళ్ళపూడో-ఎవరోగాని "అమలాపురం వెళ్ళడంకన్నా అమెరికా వెళ్ళడం సుళువు" అన్నారు.

ట్రూత్ ఈజ్ మోర్ హ్యూమరస్ దేన్ ఎ జోక్

"ఆ ఊరు ఎట్నుంచి వెళ్ళాలన్నా బస్సు ఎక్కక తప్పదు. బస్సు ఇష్టంలేని వాళ్ళు పడవ ఎక్కవచ్చు.

నాకు బస్సు అంటే భయం.

పడవ అంటే అసహ్యం.

కాకపోతే మా సుగ్రీవుడుగారి ఆజ్ఞ అయింది కాబట్టి కాదనడానికి వీల్లేదు.

బస్సు వెనకాల పరుగెత్తో, పడవముందు ఈత కొట్టో వెళ్ళాల్సిందే.

కొంతలోకొంత పక్కన తోడు నారాయణరావుగారు ఉంటారు కాబట్టి నయం. అతనిలో మంచి హ్యూమరుంది. బిజినెస్‌మేన్ కాబట్టి జంతికలు మొదలు జెట్‌ప్లేన్ వరకూ ఏ అంశం మీదైనా సరే అనర్గళంగా మాట్లాడగలరు.

కనీసం ఊసుపోతుంది అనుకున్న నా ఆశ అరనిముషంలో ఆరిపోయింది. మావారి "పోనీ ఓ పని చెయ్యి. ముందు నువ్వు వెళ్ళి శాస్త్రిచేత చక్రాలూ, అంశలూ, దశలూ వగైరాలన్నీ కట్టించి ఉంచు. లేట్టైతే పాపం ఈయనకి ఇబ్బంది. రెండ్రోజులాగి, ఈయన వస్తారు. ఇద్దరూ కలిసి రావచ్చు" అన్న మాటల్తో.

ఈయనికి ఈ జబ్బు ఎప్పుడు పోతుందో? ఏదైనా పనిచెయ్యమంటే ఇష్టం ఉన్నా లేకపోయినా చేస్తాం. కాని ఆ పని తను చెప్పిన పద్ధతిలోనే చెయ్యమంటే ఎలా?

ఏ బస్సు ఎక్కాలి? ఎక్కడ కాఫీ తాగాలి? రిక్షానా? ఆటోలోనా? ఎంతివ్వాలి? ఇవన్నీ డిక్టేట్ చేస్తే బుద్ధుడిక్కూడా బుర్ర పిచ్చెక్కిపోతుంది.

అయినా తప్పదు.

ఆ మర్నాడు తెల్లవారుఝామున...

ఆ చలికి

పళ్ళు టైపు కొట్టేస్తున్నాయి.

వేళ్ళువంకర్లు తిరిగిపోతున్నాయి.

అయినా మా హిట్లరుగారి ఆజ్ఞ మేరకు నేను సర్కారు ఎక్స్‌ప్రెస్ ఎక్కేను. "కుక్క పిల్లలా ఏవిటా చలీ నువ్వూను? నిటారుగా నిల్చో, ఏ చలీలేదు" అన్న దీవనల్ని తలదాల్చి.

గుడివాడ వరకూ బాగానే ఉంది.

భీమవరం చేరేసరికి భయంకరమైన మబ్బు పట్టేసింది. కుండపోతగా వర్షం.

నేను దేవుడికి భయపడను.

దెయ్యం అంటే 'కేరే జాట్'.

నేను భయపడేది...

మొదటిది మా వారికి...

రెండు వర్షానికి...

"నువ్వు క్రితం జన్మలో హైడ్రోఫోబియాతో చచ్చిపోయి ఉంటావు" అని మావారి జోస్యం. క్రితం జన్మలో ఎలా చచ్చిపోయినా, ఈ జన్మలో మాత్రం వర్షానికి చావడం నాకెంత మాత్రం ఇష్టం లేదు.

తణుకు చేరేం.

ట్రైన్ ఆగింది కాబట్టి స్టేషనువచ్చిందని తెలిసింది తప్ప ఫ్లాట్‌ఫారం గాని, స్టేషనుగాని ఏదీ కనిపించడం లేదు.

అంత చిక్కగా పడుతోంది వర్షం.

దిగక తప్పదు, దిగేను.

స్టేషన్లోకి పరిగెత్తేను.

మామూలుగా అయితే – ఈ వయస్సులో – ఇంత భారీకాయంతో అంత స్పీడుగా కాదు సరికదా అసలు పరిగెత్తను.

ప్రాణభయానికి సిగ్గుండదేమో!

అసలే చిన్న స్టేషను ఆపైన వర్షం.

పేసింజర్లూ, కుక్కలూ, అమ్ముకునేవాళ్ళూ, అడుక్కునేవాళ్ళూ – అన్నిటితోనూ పరమఛండాలంగా ఉంది.

ఉంటే ఉంది ఇప్పుడు నేను "తణుకు ప్లాట్‌ఫాం - దాని అందచందముల" మీద వ్యాసం రాస్తున్నానా ఏమిటి?

ఈ ఛండాలంలో ఉండడమా?

ఈ వర్షంలో వెళ్ళడమా?

ఉండనా? వెళ్ళనా?

వెళ్ళనా? ఉండనా?

వర్షానికి తోడైన గాలి వెళ్ళు, వెళ్ళు అంటోంది. ప్లాట్‌ఫారమ్మీద ఓ మూల ఒక ముష్టివాడు చాలా హాయిగా ఒక గోనె మీద కూర్చుని మరో గోనె కప్పుకొని సినిమా పాటలు పాడుకుంటున్నాడు. వాడు కూర్చున్న మూలకి ఎట్నుంచి వర్షం రాదు.

వాడ్ని చూసిన నాకు ఓ అరక్షణంలో సగం అసూయలాంటిది కలిగింది.

ఇంతలో ఆటోవాళ్ళు, రిక్షావాళ్ళు నన్ను "బండి కావాలా అమ్మా" అని చుట్టేశారు.

"బస్‌స్టాండ్‌కి వస్తావా?" అడిగేను.

"వస్తాను కానండి. ఇయ్యాళ బస్సుల్లేవండి" చావు కబురు చల్లగా చెప్పేడు.

ఆ వేళ పొద్దున ఎవరో కండక్టరు స్టూడెంటుని కొట్టేడో, స్టూడెంటు డ్రైవర్ని కొట్టాడో సరిగ్గా ఎవరికీ తెలీదుట. మొత్తానికి ఎవరో ఎవర్నో కొట్టేరట. అందేత ఆ డిపోస్టాఫంతా లైట్నింగ్ స్ట్రైక్ చేస్తున్నారట.

లైట్నింగ్‌లు ఆకాశంలోనూ, భూమ్మీదా ఒకేసారి జరిగితే ఎలా?

హే భగవాన్! నాచావు ఆఖరికి ఈ వర్షంలో రాసిపెట్టేవా?

ఇదేం పురాణకాలమా?

"హే కృష్ణా" అనో "ఓ రామా" అనో ఓ గావుకేక పెడితే వాన రెండు ముక్కలుగా చీలి నాకు తోవ ఇవ్వడానికి?

ఛీ! ఛీ!! నా మొగుడు కాదు నా పాలిటి యముడు.

ఆడకూతుర్ని ఒక్కదాన్నీ తోలీకపోతే, ఎవర్నైనా సాయం పంపకూడదా?

అంత పొద్దుపూ నా దగ్గరే వస్తుంది.

ఇప్పుడు నాకేమిటి దారి?

నా బుర్ర కొంచెం మందం.

లేకపోతే మావారి ఫ్రెండు మార్కండేయులు తణుకులోనే మెజిస్ట్రేటు అని అంతవరకూ తట్టకపోవడమేమిటి.

'తట్టడమేమిటి – ఎదురుగా ఉన్న ఆటోలోకి గెంతడమేమిటి.'

"మెజిస్ట్రేటు కోర్టుకిపోనీ" అరిచేననే అనుకుంటాను.

"అయిదు రూపాయలౌతుంది"

"పోనీవయ్యా. ముద్దయిపోతున్నాను"

అయిదు నిముషాలు మూలిగి స్టార్టయింది. ఆటో అడుగు దూరంలో ఏం ఉందో కనిపించడం లేదు. దేన్నైనా గుద్దేస్తుందో ఏవిటో?

అదుకే మా నాన్నెప్పుడూ జేబులో అడ్రస్సు పెట్టుకునే వారు. ఇప్పుడింక నాకు దిక్కుమాలిన చావు.

మున్సిపాలిటీ దహనం.

నా శవాన్ని కుక్కలు పీక్కు తినడం చూడలేక కళ్ళుమూసుకున్నాను.

"దిగండమ్మా" అన్న ఆటోవాడి పిలుపుకే మళ్ళీ కళ్ళు విప్పేను.

వర్షానికి – కోర్టు వరండాలు – రైల్వే ఫ్లాట్‌ఫాంలా – ఆడ, మగ, వకీళ్ళు, పార్టీలు, బంట్రోతులు, పోలీసులూ – ఎక్కడా, ఒంటికాలు పెట్టడానిక్కూడా చోటులేదు.

కొంచెం దూరంగా

మరో వరండా మీద

పోలీసుల మధ్య పది, పదిహేను – కాలిపోయిన అగ్గిపుల్లల్లాంటి – ఆడవాళ్ళు –

జాతికే ఆడవాళ్ళు

వాళ్ళలో స్త్రీత్వం లేదు.

రేకులు రాలిన పువ్వులు,

చౌకబారు ఫేసు పౌడరు.

కరిగిపోయిన కాటుకలు – అద్దె చీరలు

నకిలీ నగలు

వాళ్ళని చూస్తే సానుభూతికి ముందు భయం.

మనలోని భయంకరత్వాన్ని చూసిన భయం ముందు కలుగుతోంది.

వాళ్ళెవరో ఎవర్నీ అడగక్కర్లేదు. ఓ బంట్రోతుని పిల్చి "మీ కోర్టు ఛాంబర్సు ఎక్కడ?" అనడిగేను.

నిలువెత్తు జలపాతంలా ఉన్న నేను నా అఘాయిత్యపు ప్రశ్నా - అతనికి మాటరాలేదు.

ఈలోగా మరో జవాను వచ్చి ఛాంబర్సుకు తీసుకెళ్ళి కూర్చోబెట్టి, "అయ్యగారు అయిదు నిముషాల్లో వస్తారని చెప్పమన్నారు" అని వెళ్ళిపోయేడు.

"బతుకు జీవుడా" అనుకొని తడి బట్టలు మార్చేసి ఓ కుర్చీలో కూలబడ్డాను.

కోర్టులో జరిగేది నాకు కొంచెం కనిపిస్తుంది. అంతా వినిపిస్తుంది.

"నువ్వేనా సుశీలవి?" కోర్టు గుమస్తా ప్రశ్న "ఊఁ" ఒక ఆడమూలుగు.

"చూడమ్మా - నీ మీద కేసేవిటంటే నువ్వు మొన్న రాత్రి పదకొండు గంటలకీ, మార్కెట్టు ముందు - పబ్లిక్ రోడ్డుమీద - పైట జారవిడిచి - బూతు పాటలు పాడుతూ రిక్షా రావుడ్ని సొలిసిట్ అంటే సంభోగానికి రమ్మని అహ్వానించేవుట - నేరం చేసేవా?"

"చేసేను"

కొన్ని క్షణాల స్మశానాల్లో రాజ్యంచేసే భయంకర నిశ్శబ్దం.

"ముప్పై రూపాయలు జరిమానా - లేకపోతే మూడు వారాలు జెయిలు.

తరువాత మరో సుశీల.

ఇంకో సుబ్బలక్ష్మి.

మరో సుగుణ

అందరివీ ఒకే రకం కేసులు.

అందరూ నేరాలు ఒప్పేసుకుంటున్నారు, శిక్షలు పడిపోతూనే ఉన్నాయి.

"ఎప్పుడొచ్చేరు? ఎక్కడ్నుంచి? గురువుగారెలా ఉన్నారు? కాఫీ తీసుకోండి. ఈ వేళ ఉండిపోండి. మా ఆవిడ సంతోషిస్తుంది. పిల్లలెలా ఉన్నారు?" జవాబుల కోసం ఆగకుండా ప్రశ్నలు వెయ్యడం అతని అలవాటు.

కాఫీ తాగుతూ సంగతంతా చెప్పి నన్నెలాగైనా అమలాపురం పంపమన్నాను.

"దానికేం. వర్షం తగ్గనీయండి, వెళ్దురుగాని అయితే గురువుగారికింకా ఈ జాతకాలపిచ్చి వదల్లేదన్నమాట." అంటూ ఓ గుమస్తాకి చెప్పి పోలీసుల ద్వారా నాకో టాక్సీని ఏర్పాటు చెయ్యమన్నాడు.

ఏదో మాట్లాడుతున్నా - నా ధ్యాన్నమంతా ఆ కేసుల మీదే ఉంది. ఆ కేసులేవీ, నాకు నిజమనిపించలేదు.

ఎంత చెడిపోయిన ఆడదైనా పైట జార్చి పదిమందిలోనూ ఎవర్నీ రమ్మని అడగదు. ఆ మాటే బైటకనేశాను కూడా.

ఈ సుశీలలూ, మేరీలు, సుల్తానాలు వీళ్ళంతా ప్రాస్టిట్యూట్స్. అయితే ఆ కేసులు మాత్రం అబద్ధం. ఇలాంటి కేసులు సంవత్సరానికి యిన్ని పెట్టాలని పోలీసుల రూల్స్ అంచేత మూడ్నెల్లకోసారి ఇలాంటి ప్రాస్టిట్యూట్స్‌ని పట్టుకొని తప్పుడు కేసులు పెడుతూనే ఉంటారు. వాళ్ళు నేరం ఒప్పుకుంటూనే ఉంటారు. మేము శిక్షలు వేస్తూనే ఉంటాం. సూర్యుడు ఉదయిస్తూనే ఉంటాడు...అని ఆగేడు అతను.

"అబద్ధం కేసు అని నువ్వు నమ్మినప్పుడు ఎందుకు కొట్టేకూడదూ?" అడిగేను.

"మిలియన్ డాలర్ ప్రశ్న."

ఎందాక్కొట్టేకూడదూ? మహారాజులా కొట్టేయవచ్చు. కాని చూడండి టీనాదేవి గారు, ఈ కేసులు కొట్టేసినా - శిక్షవేసినా ఈ సుశీలలూ, సుగుణలు - వాళ్ళలా వొళ్ళమ్ముకొనే బతికేస్తారు.

"వాళ్ళమీద అవసరం అయితే తప్పుడు సాక్ష్యం చెప్పే ఈ రిక్షా రావుళ్ళు - వళ్ళువంచి బతికేస్తారు."

"నేను న్యాయాధికారినే, కాదన్ను

నేను అబద్ధమనుకున్నా - ముద్దాయీ వొప్పేసుకున్న కేసు - వొగ్గేస్తే నా ఉజ్జోగం ఊడిపోతాది." అప్పుడు నన్నేందాటే జేసుకొని బతకమంటారు?

"అయితే మీ కోర్టులో నమ్మిన నిజాన్ని...!"

('ఉదయం' వీక్లీ ప్రారంభ సంచిక-1988)

★ ★ ★